

Kız ve Kristal Geyik

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kristal Geyik

Ebru Mina TOMURCUK

Mira sarı yağmur çizmeleriyle ormanda zıplayarak yürüyordu, kıvrıcık siyah saçları kırmızı bir kurdeleyle hopluyordu. Bahçesi için tohumlarla dolu bez bir çantası vardı. Keşfederken ağaçlar fısıldıyor, eğretili otları sallanıyordu. Güneş ışınları yosunlu patikada dans ediyordu ve Mira bütün ormanın ona gülümsediğini hissediyordu.

Aniden ağaçların arasında bir şey parladı. Açıklıkta kristal boynuzlu küçük bir geyik duruyordu. Boynuzları soluk mavi parlıyor, krem beyazı tüyleri yumuşakça ışıldıyordu. Geyiğin kehribar gözleri büyüdü ve utangaçça bir adım geri çekildi. Mira elini uzattı ve fısıldadı: "Merhaba, ben Mira. Korkma."

Geyik yaklaştı, minik gümüş toynakları taşlarda tıkırdıyordu. Tek bir çançiçeği olan, sarmaşıktan örülmüş bir tasmaı vardı. "Benim adım Lumen," dedi yumuşak, çan gibi bir sesle. Mira gülümsedi. "Boynuzların çok güzel!" Lumen'in kristal boynuzları biraz daha parladı. O günden sonra her öğleden sonra birlikte oynadılar.

Mira ve Lumen en iyi arkadaş oldular. Kelebekleri kovaladılar ve dallarla yapraklardan minik kaleler yaptılar. Lumen'in parlayan boynuzları gölgeli yerleri aydınlatıyor, Mira'nın kahkahası ağaçlar arasında yankılanıyordu. Sırlarını ve meyvelerini paylaştılar ve birlikte olduklarında orman daha sıcak hissettiriyordu.

Bir sabah, Oaken adlı baykuş uzun bir meşe ağacından aşağı süzüldü. Gri-kahverengi tüyleri kabarmıştı ve yeşil gözleri endişeli görünüyordu. "Hemen gelin," diye öttü. "Orman sığınağı dertte." Onları sık çalıların arasından, Mira'nın nefesini kesen bir açıklığa götürdü. Dere devrilmiş dallarla tıkanmıştı ve genç ağaçlar yerde kırılmış yatıyordu.

Lumen'in boynuzları soluk bir parıltıya döndü. "Olamaz," diye fısıldadı. "Burası ormanın en güzel yeri." Sığınağın çiçekleri ezilmişti ve hava ağır ve hüzünlü hissettiriyordu. Mira çamurlu dereye ve kuru, çatlamış toprağa baktı. "Bunu düzeltmeliyiz," dedi kararlılıkla. "Ama nasıl?"

Oaken yakındaki bir kütüğe uçu ve deri tohum kesesini açtı. "Tohumlarla, suyla ve ekip çalışmasıyla," dedi bilgece. "Yeni ağaçlar dikebilir ve dereyi temizleyebiliriz. Zaman alacak ama birlikte yapabiliriz." Mira başını salladı ve çantasından bir tohum paketi çıkardı. "Bol bol tohumum var!" dedi. Lumen'in kehribar gözleri parladı. "Ben de kazmaya ve su taşımaya yardım edebilirim."

Mira yumuşak toprağa diz çöktü ve parmağıyla küçük delikler açtı. Her birine bir tohum bıraktı ve toprağı nazıkçe sıvazladı. Lumen minik gümüş toynaklarıyla toprağı kazıyıp tohumları örttü. Oaken tepede uçarak kesesinden ulaşılması zor yerlere tohumlar bıraktı. Kısa süre sonra koca bir sıra minik ağaç dikmişlerdi.

Sonra dereye girdi. Devrilmiş dallar suyu engelliyor, çamurlu bir karmaşa yaratıyordu. Mira çekti, asıldı ama dallar çok ağırdı. Lumen küçük bedeniyle itti ve Oaken gagasıyla çekti. Birlikte dalları sürükleyip uzaklaştırdılar. Dere yeniden akmaya başladı, berrak ve güneş ışığında pırıldıyordu.

Çalışırken Lumen'in kristal boynuzları daha parlak oldu. "Bak!" dedi suyu işaret ederek. Minik balıklar dereye hızla yüzüyor ve su neşeyle fokurduyordu. Mira ellerini çırpı. "Sığınak uyanıyor!" diye sevindi. Oaken mutlulukla öttü. "Ama daha yapacak çok işimiz var," dedi. "Haydi patikaları temizleyelim ve çiçek dikelim."

Bütün gün çalıştılar ve güneş batmaya başladı. Mira'nın sarı yağmur çizmeleri çamurlanmıştı ve dizindeki bandaj gevşemişti. Ama umursamadı. Sığınağa baktı ve büyük bir fark gördü. Yeni ağaçlar düzgün sıralar halinde duruyordu ve dere berrak akıyordu. "Daha iyi görünüyor," dedi gülümseyerek. "Ama hâlâ biraz çıplak."

Lumen'in bir fikri vardı. "Boynuzlarım orman büyüyle parlıyor," dedi. "Ortada durursam ve sen etrafıma dikersen, parıltı tohumların daha hızlı büyümesine yardım edebilir." Mira ellerini çırpı. "Deneyelim!" Lumen'in etrafında bir daire şeklinde tohumlar dikti ve boynuzları yumuşak mavi bir ışık yaydı. Tohumlar kıpırdadı ve filizlendi, minik yeşil sürgünler topraktan başlarını çıkardı.

Oaken bilge yeşil gözleriyle izledi. "Arkadaşlığınız büyüyü daha güçlü kılıyor," dedi. "Birlikte çalıştığınızda harika şeyler yapabilirsiniz." Mira ve Lumen birbirlerine gülümsediler. Sığınak yeniden parlamaya başlıyordu. Dere şırıldıyor, yeni ağaçlar hışırdıyor ve hava taze ve tatlı kokuyordu.

Ertesi sabah sığınak dönüşmüştü. Çiçekler parlak renklere açmış ve yeni ağaçlar yükselmmişti. Dere bir kurdele gibi pırıldıyordu. Lumen'in boynuzları mutlu bir ışıkla parlıyordu. "Başardık!" diye sevindi Mira, sarı yağmur çizmeleriyle dans ederek. Oaken bir daldan öttü, yeşil gözleri pırıl pırıldı. "Ekip çalışması işte bunu yapar."

O günden sonra Mira ve Lumen her gün sığınağı ziyaret ettiler. Yeni ağaçları suladılar ve dereyi temiz tuttular. Diğer hayvanlara ormana nasıl bakacaklarını gösterdiler. Sığınak, kırılğan güzelliğın nazık eller ve sıcak kalplerle korunduğı bir neşe ve dostluk yeri oldu.

Mira küçük ellerin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Lumen arkadaşlığın onu cesur kıldığını öğrendi. Ve birlikte, güzel ve kırılgan yerlerin bakıma ve korunmaya ihtiyacı olduğunu öğrendiler. Kristal geyik ve kırmızı kurdeleli kız en iyi arkadaş olarak kaldılar ve orman her zamankinden daha parlak parladı.